

شورپوش

«عہباس معروفي»
له فارسيه وه: فيدا قادري

باران

هېزه کانی ئاسایش ناخافل دهرده که و تن. کۆمه لېک خه لک هاواريان ده کرد و شاريان تېکده دا، ئينجا به کيک ده که و ته ژير پيله فقه، پشيو و نازاوه. لوريه که که به رانبه بازاره گه وره که راوه ستابوو، هتور هتور و به هورن ليدان، دري به جه ماوره که دا و له به رده م شه مسولعيماره دا راوه ستا. تيره هه را بوو. پانتايي شه قامه که ده يتوانی هه موو شتيک له ناميز بگريت، سه د نه وه نده ی نه م شه شيمه ته و سه دان لوري.

پياويکی که ته ی ئاسا، به ژير کراسيکی قولکورت هه له سه ر لوريه که راوه ستابوو، دوو له ته داری ده کوتا به به کدا و هاواری ده کرد: «هو خه لکينه... هوؤ... هوؤ... خه لکينه.»

کۆمه لېک خه لک له ده وریدا کۆبوونه وه، کپ و بیده نگ. پياوه که هه روا له سه ر لوريه که داره کانی ده کوتا به به کدا و دینه پانده. شه شيمه ته که جار به جار زور ده بوون. هه راکه له خوړا دامرکا. بو چهند ساتيک هه ستمان به بیده نگی کرد. چاو و گوئی شوړش، بيئوقرانه براهه زاری پياوی سه ر لوريه که. چاوه روانی، ورووژان، دلپراوکی.

«هوؤ خه لکينه... هوؤ... هوؤ... خه لکی خواي.»

شه شيمه ته که ديسان هه شه پۆلی ده دا، ريزی به ست و چاوه رپما.

«هوؤ خه لکينه ماسی به تمه تيک.»

لئی تينه ده گه يشتين. دوو لای ده رگای پشته وه ی لوريه که ی کرده وه و ديسان هه هاواری کرد: «هه راجم کرد.»

کۆمه لېک له و خه لکه هرووژميان برد بو لای. له ناو ريزی ماسی سپی تازه دا راوه ستان. کيشايان به سه روکه لله ی به کدا، به کتريان کوشت و بری، نه رانديان، جنپوياندا.

پاش چهند ساتيک پياوی سه ر لوريه که، خه ریکبوو پاره کانی ده ژمارد و ئيمه خه مبار و ماندوو، ده ستمان کرده وه به «يان مهرگ يان موسه ديق» هکه ی خویمان.

زستانی 1980

ئيمه هاوارمان ده کرد: «يان مهرگ يان موسه ديق.»

گروپيکی تر هاوار يانده کرد: «بژی شا.»

خه لکاننيکيش:

«بژی بژی موسه ديق.»

نيوه رويه کی گهرم بوو. شه شيمه ت له ناو شه قامه که دا جمه ی ده هات. دوکانه کان داخرا بوون. منداليکی قوون پرووت به تاقی ته نها ده گريا. پيره ميژديک سه ری ده له قانده. ئيمه که گه نجر بووين، له ناوه پراستی شه قامه که دا سه رقالي خوپيشانان بووين. کۆمه لېک ده رپوشتن، کۆمه لېک ده هاتن. راديؤ په يامی راده گه يانده. هېزه کانی ئاسایش گيژبوون. داروده سته ی گرووپه سياسييه کان، که وتبوونه گیانی به کتر. پرووسيه کان و به ريتانيه کان له لايه که وه و نه وانی دیکه ش له لايه کی دیکه وه. سه گ ساحيی خوی نه ده ناسييه وه. نه گهر که سيکيش له گه ل که سی دیکه دا ورده کيشه يه کی هه با، هه ر له وئی له که ناری شه قامه که دا ده ردی سه گی پيیده دا. به کيک گيرفانی ده بری، به کيک به سه ر ديواردا سه رده که وت، به کيکی تر قفلی دوکانه کانی ده شکانده.

هه ر که ده تيرسی: «چ باسه؟» ده پوت: «چ باسه؟»

ده مانوت: «کي به کييه؟»

ده يانوت: «که سه به که سه نييه.»

له پر گورگناورپيکمان ده دايه وه، تاقميک له هتزی ئاسایش به ره و لايه ک رايانده کرد. خه لک سه ريان له دوو ده نان. ديسان هېزه کانی ئاسایش به دوويانه وه بوون.

ده مانپرسی: «کي به کييه؟»

ده يانوت: «هه ر که سه بو خوی.»

ئيمه به خویمان و لافيته کاغمانه وه که وتبوينه ري و هاوارمانده کرد: «له گیانی خویم بوراوم، به خوینی خویم نوسيومه، يان مهرگ يان...» له شه قاميکه وه به ره و کولانيک، له کولانيکه وه به ره و گوره پانيک، به ليشاو.